

Benjamin Kuras: Jak zachránit poštu

- CZ24 News | 10. dubna 2023

ČESKO: Sledujeme v přímém přenosu kolosální finanční absurditu: pokus o záchranu finanční stability podniku snížením tržeb. V normálním podnikání to funguje líp – víte? – jejich zvyšováním. Čili lovením nových zákazníků, spíše než zaháněním starých. Jakmile začnete zavírat poštovní provozovny a propouštět pošťáky, rozjíždíte nezastavitelný spirálovitý pád, který bude muset po nevyhnutelném úbytku tržeb pokračovat dalším zavíráním a propouštěním, a nakonec vás bude muset, tak jako tak, zachraňovat daňový poplatník, protože stále zůstanou poště nějaké úkony a úkoly, které nebude moci žádná jiná služba nahradit.

Jedním z příjemných prvků užívání služeb pošty je i to krátké pozdravení, poklábosení a pousmání s tou veselou paní za okýnkem, když se vám snaží prodat los a poradí vám, že takové opálení, jaké má ona, můžete v březnu získat v Hurghadě za pouhých deset tisíc na týden all-inclusive, protože na víc si ona nevydělá, a vy důchodci už taky ne.

Druhým takovým aspektem je společné remcání s frontou poštovních spoluuživatelů, ať už je to na samotnou poštu, vládu, inflaci, energetiku, novináře, nebo mizerný český fotbal. Seznamování se sousedy, s nimiž byste se jinak nesetkali. A třeba i flirtování se sousedkami, aby národ nevymíral. Ty drobné lidskosti, kterých jste si po propuštění z covidového domácího vězení začali znovu cenit. Za ty dva kilometry chůze vám jakž takž stály. Za tři už mň.

Pošta mezitím ztratí většinu uživatelů, které má teď, protože je přinutí přejít ke konkurenčním službám. Ostatně už teď jsou ty ještě otevřené pošty napůl nefunkční, když jejich skutečné úřední hodiny – na cedulkách stále inzerované jako třeba 8.00–17.00 – jsou ve skutečnosti otevřeny pro veřejnost (jako ta moje nejbližší) jen 10.00–12.00 a 13.00–16.00. Když se do těch hodin párkrát netrefíte a ztratíte hodinu ve frontě před poštou nebo posedáváním v sousední kavárně u kávy (která vám nechutná), zákusku (po němž tloustnete), a novin (jejichž zprávy vás naštvou), začnete si často rozmyšlet, zda některé návštěvy pošty vynechat. Naučíte se minimální potřebnou internetovou gramotnost, nepíšete dopisy, ale esemesky, peníze převádíte elektronicky a spoléháte na fungující bankomaty. I tu Hurghadu lovíte na internetu, a s tou veselou paní si už nikdy nepopovídáte.

A vůbec to tak nemusí být. Jak praví stará moudrost, každá krize je zároveň příležitostí. Ale abyste si hledáním těch příležitostí nemuseli drtit mozek, můžete si jednoduše okopírovat jednu takovou úspěšnou. Tu už před snad třiceti lety – kdy tam úplně stejná poštovní krize vznikla – provedla Velká Británie. Přesněji řečeno její indiští hokynáři. Ti dostali nápad, že krachem sousední velké pošty by si mohli přivydělávat založením malé poštovní pobočky v levém, respektive pravém koutě své prodejny, a procentuální provizí z poštovní tržby. Klasický příklad onoho populárního systému „win-win“. Všichni na tom vydělali. Pošta neztratila zákazníky a tržby, naopak jí přibýli noví. Ušetřila na zaměstnancích, jejichž práci zastali hokynáři, jejichž provize byla ve srovnání se zaměstnaneckými platy zanedbatelná.

Indiští hokynáři (trafikanti, papírníci, knihkupci, oděvníci nebo obuvníci) zvýšili prodej svého základního zboží uživatelům pošty, kteří by do jejich prodejny jinak nepřišli. A měli extra přivýdělek z poštovní provize.

Ale nejvíc získali poštovní uživatelé, kteří tak mají lokální poštu v téměř každé hlavní obchodní ulici každé čtvrti, v sousedství jiných obchodů, v blízkosti autobusových zastávek – a hlavně se spolehlivými a dlouhými úředními hodinami.

A teď si představme totéž, tady. Třeba knihkupectví, kde dnes postávají celý den tři prodavačky v jinak téměř vylidněné prodejně doufající v prodej dvaceti (třiceti? padesáti? no tak dobře, stovky?) knížek za den. To proto, že jedna generace kupovačů knih odchází do věčných lovišť, druhá generace do důchodu k pokleslému příjmu, a ty další generace si už vše, co potřebují, přečtou na mobilech. Podobně vypadá sousední papírnictví (kdo nečte, taky nepíše), a sousední trafika (noviny se nečtou, předražené cigarety se nekupují).

O kousek dál si představme poštu, kde tři dámy u přepážek nestíhají za den pět set (tisíc?) nevrлých uživatelů. Tak to je teď, a jestli pošta provede, čím hrozí, bude hůř. A hůř.

No, a teď to otočte naruby po anglicku a zaplňte jeden kout toho knihkupectví, papírnictví, trafiky, ale třeba i cukrárny a prodejny dámské módy či domácích potřeb. S poštovní službou každých třeba

500 metrů. V každém obchodním centru, každé hlavní obchodní ulici, u každého metra.

Radost a sláva všem. Jasně. Ale teď, jako správní Češi, začněte jako obvykle vysvětlovat, proč to nejde. Ale pošlete to dál.

ZDROJ: Radio universum